PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2007. gada 8. novembrī *

Lieta T-194/04

The Bavarian Lager Co. Ltd, Klitero [*Clitheroe*] (Apvienotā Karaliste), ko sākotnēji pārstāvēja Dž. Pīrsons [*J. Pearson*] un K. Braits [*C. Bright*], pēc tam J. Vēbers [*J. Webber*] un M. Rīdings [*M. Readings*], *solicitors*,

prasītāja,

ko atbalsta

Eiropas datu aizsardzības uzraudzītājs (EDAU), ko pārstāv H. Heimanss [*H. Hijmans*], pārstāvis,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — angļu.

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv K. Doksijs [*C. Docksey*] un P. Ālto [*P. Aalto*], pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2004. gada 18. marta lēmumu, ar kuru noraidīta prasītājas celtā prasība par piekļuvi sapulces, kas notikusi procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros, protokolam pilnā apmērā, un prasību atzīt, ka Komisija ir kļūdaini izbeigusi procedūru pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes valdību, pamatojoties uz EK līguma 169. pantu (jaunajā redakcijā — EKL 226. pants).

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši V. Tīli [*V. Tiili*] un O. Cūcs [*O. Czúcz*],

sekretāre K. Kristensena [*C. Kristensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2006. gada 13. septembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Saskaņā ar LES 6. pantu:

"1. Savienība ir dibināta, ievērojot dalībvalstu kopīgos principus — brīvības, demokrātijas, cilvēktiesību un pamatbrīvību respektēšanas principu un tiesiskuma principu.

2. Savienība kā Kopienas tiesību vispārēju principu ievēro pamattiesības, ko nodrošina 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītā Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija un kas izriet no dalībvalstu kopīgajām konstitucionālajām tradīcijām.

[..]"

2 Saskaņā ar EKL 255. panta noteikumiem:

"1. Jebkuram Savienības pilsonim, kā arī jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kam ir juridiskā adrese kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem, ievērojot principus un nosacījumus, ko nosaka saskaņā ar 2. un 3. punktu.

2. Padome saskaņā ar [EKL] 251. pantā minēto procedūru divos gados pēc Amsterdamas līguma stāšanās spēkā nosaka vispārējus principus un ierobežojumus, pamatojoties uz sabiedriskām vai privātām interesēm, kas reglamentē minētās tiesības piekļūt dokumentiem.

[..]"

3 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.), ir definēti principi, nosacījumi un ierobežojumi tiesībām piekļūt šo iestāžu dokumentiem, kas paredzētas EKL 255. pantā. Šī regula ir piemērojama kopš 2001. gada 3. decembra.

4 Ar Komisijas 2001. gada 5. decembra Lēmumu 2001/937/EK, EOTK, *Euratom*, ar ko groza Komisijas reglamentu (OV L 345, 94. lpp.), atcēla Komisijas 1994. gada 8. februāra Lēmumu 94/90/EOTK, EK, *Euratom* par publisku piekļuvi Komisijas dokumentiem (OV L 46, 58. lpp.), ar ko attiecībā uz Komisiju nodrošināja uzvedības kodeksa par publisku piekļuvi Padomes un Komisijas dokumentiem ieviešanu (OV 1993, L 340, 41. lpp., turpmāk tekstā — "Uzvedības kodekss").

5 Regulas Nr. 1049/2001 4. un 11. apsvērumā ir noteikts:

"(4) Šīs regulas mērķis ir pēc iespējas pilnīgāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem un noteikt vispārīgus principus un ierobežojumus šādām tiesībām saskaņā ar EK līguma 255. panta 2. punktu [..].

[..]

(11) Principā visiem iestāžu dokumentiem ir jābūt publiski pieejamiem. Tomēr atsevišķos gadījumos būtu jāaizsargā sabiedrības un privātās intereses, nosakot izņēmumus. Vajadzētu dot iestādēm tiesības neizpaust iekšējo pārrunu un apspriežu saturu, ja tas ir nepieciešams to pienākumu izpildes nodrošināšanai. Izvērtējot izņēmuma gadījumus, iestādēm būtu jāņem vērā Kopienas tiesību principi, kas attiecas uz personas datu aizsardzību visās Savienības darbības jomās."

6 Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. pantu par piekļuves tiesību izņēmumiem:

"1. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

[..]

b) personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, jo īpaši saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību.

2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

[..]

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

3. Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

Var atteikt piekļuvi dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko [..].”

7 Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 1. punktā paredzēts, ka “pieteikuma iesniedzējam nav jānorāda tā iesniegšanas iemesli”.

8 Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīva 95/46/EK par personas aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 31. lpp.) nosaka dalībvalstīm aizsargāt fizisku personu pamattiesības un brīvības un it īpaši viņu tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību attiecībā uz personas datu apstrādi, lai nodrošinātu personas datu brīvu plūsmu Kopienā.

9 EKL 286. pantā ir noteikts, ka Kopienas tiesību aktus par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti piemēro iestādēm un struktūrām, kas izveidotas ar šo līgumu vai pamatojoties uz to.

10 Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. decembra Regulu (EK) Nr. 45/2001 par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV 2001, L 8, 1. lpp.) pieņēma, pamatojoties uz EKL 286. pantu.

11 Saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 15. apsvērumu:

"Piekļuvi dokumentiem, to skaitā nosacījumus attiecībā uz piekļuvi dokumentiem, kas satur personas datus, reglamentē noteikumi, kas pieņemti, pamatojoties uz EKL [..] 255. pantu, kura darbības jomā ietilpst [ES] Līguma V un VI sadaļa."

12 Regula Nr. 45/2001 nosaka:

"[..]

Pirmais pants

Regulas mērķis

1. Saskaņā ar šo regulu iestādes un struktūras, kas izveidotas ar Eiropas Kopienu dibināšanas līgumiem vai, pamatojoties uz tiem, turpmāk tekstā — "Kopienas iestādes un struktūras", aizsargā fizisku personu pamattiesības un brīvības, un jo īpaši viņu tiesības uz privāto dzīvi saistībā ar personas datu apstrādi, kā arī neierobežo un neaizliedz personas datu brīvu apriti to starpā vai ar saņēmējiem, uz ko attiecas atbilstīgie dalībvalstu normatīvie akti, ar kuriem īsteno Direktīvu 95/46/EK. [..]

2. Ar šo regulu izveidotā neatkarīgā uzraudzības iestāde, turpmāk tekstā — "Eiropas datu aizsardzības uzraudzītājs", uzrauga šīs regulas noteikumu piemērošanu attiecībā uz visām apstrādes darbībām, ko veic Kopienas iestāde vai struktūra.

2. pants

Definīcijas

Šajā regulā:

a) "personas dati" ir jebkāda informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu [..]; identificējama persona ir persona, ko var tieši vai netieši identificēt, jo īpaši atsaucoties uz identifikācijas numuru vai vienu vai vairākiem faktoriem, kas ir raksturīgi tās fiziskajai, fizioloģiskajai, garīgajai, ekonomiskajai, kultūras vai sociālajai identitātei;

b) "personas datu apstrāde" [..]: ir visas darbības ar personas datiem vai darbību kopums, kas ir vai nav automātiskas, piemēram, vākšana, reģistrēšana, organizēšana, uzglabāšana, adaptēšana vai mainīšana, izguve, konsultēšana, izmantošana, izpaušana pārraidot, izplatīšana vai pieejamības nodrošināšana citā veidā, saskaņošana vai kombinēšana, bloķēšana, izdzēšana vai iznīcināšana;

c) "personas datu reģistrācijas sistēma" [..]: ir jebkāds strukturēts personas datu kopumus, kas ir pieejams pēc īpašiem kritērijiem — centralizēti, decentralizēti vai izkliedēti atbilstīgi funkcijām vai ģeogrāfiskajam izvietojumam;

[..]

3. pants

Darbības joma

1. Šo regulu piemēro attiecībā uz personas datu apstrādi visās Kopienas iestādēs un struktūrās, ciktāl minētā apstrāde notiek, pildot darbības, kas pilnībā vai daļēji ietilpst Kopienas tiesību aktu darbības jomā.

2. Šo regulu piemēro tādu personas datu pilnīgi vai daļēji automātiskai apstrādei un apstrādei, ko neveic automātiski, kuri ietilpst reģistrācijas sistēmā vai paredzēti iekļaušanai tajā.

[..]

4. pants

Datu kvalitāte

1. Personas datiem jābūt:

a) godprātīgi un likumīgi apstrādātiem;

b) vāktiem konkrētiem, skaidriem un likumīgiem nolūkiem, un to turpmāka apstrāde nav notikusi veidā, kas nav savienojams ar minētajiem nolūkiem [..];

[..].

5. pants

Apstrādes likumīgums

Personas datus drīkst apstrādāt tikai tad, ja:

a) apstrāde ir vajadzīga, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs, pamatojoties uz Eiropas Kopienu dibināšanas līgumiem vai citiem juridiskiem aktiem, kuri pieņemti uz šo līgumu pamata, vai, likumīgi īstenojot oficiālas pilnvaras, kas uzticētas Kopienas iestādei vai struktūrai vai trešai personai, kam izpauž datus, vai

b) apstrāde ir vajadzīga, lai ievērotu juridiskus pienākumus, kas jāpilda par apstrādi atbildīgajai personai, vai

[..]

d) datu subjekts nepārprotami ir devis savu piekrišanu [..].

8. pants

Personas datu nosūtīšana saņēmējiem, kas nav Kopienas iestādes un struktūras un kam piemēro Direktīvu 95/46 [..]

Neskarot 4., 5., 6. un 10. pantu, personas datus nosūta tikai tiem saņēmējiem, uz kuriem attiecas valsts tiesību akti, kas pieņemti Direktīvas 95/46 [..] īstenošanai:

a) ja saņēmējs pierāda, ka dati ir vajadzīgi, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs vai kas ir saistīts ar valsts varas īstenošanu, vai

b) ja saņēmējs pierāda vajadzību nosūtīt datus un nav pamata pieņemt, ka varētu tikt ierobežotas datu subjekta likumīgās intereses.

[..]

18. pants

Datu subjekta tiesības iebilst

Datu subjektam ir tiesības:

a) jebkurā laikā iebilst pret datu, kas uz viņu attiecas, apstrādi, ja tam ir likumīgs pamatojums, kurš saistīts ar viņa konkrēto stāvokli, izņemot gadījumus, kas paredzēti 5. panta b), c) un d) apakšpunktā. Ja iebildums ir pamatots, minētos datus vairs nedrīkst apstrādāt;

[..]."

13 Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (ECPK), kas parakstīta 1950. gada 4. novembrī Romā, 8. pantā ir noteikts:

"1. Ikvienam ir tiesības uz savas privātās un ģimenes dzīves, dzīvokļa un sarakstes neaizskaramību.

2. Publiskās institūcijas nedrīkst traucēt nevienam baudīt šīs tiesības, izņemot gadījumus, kas ir paredzēti likumā un ir nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā, lai aizsargātu valsts vai sabiedrisko drošību vai valsts ekonomiskās labklājības intereses, lai nepieļautu nekārtības vai noziegumus, lai aizsargātu veselību vai tikumību, vai lai aizstāvētu citu tiesības un brīvības."

14 Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, kas pasludināta 2000. gada 7. decembrī Nicā (OV C 364, 1. lpp., turpmāk tekstā — "Harta"), ir noteikts:

"*7. pants*

Privātās un ģimenes dzīves neaizskaramība

Ikvienai personai ir tiesības uz savas privātās un ģimenes dzīves, dzīvokļa un saziņas neaizskaramību.

8. pants

Personas datu aizsardzība

1. Ikvienai personai ir tiesības uz savu personas datu aizsardzību.

2. Šādi dati ir jāapstrādā godprātīgi, noteiktiem mērķiem un ar attiecīgās personas piekrišanu vai ar citu leģitīmu pamatojumu, kas paredzēts likumā. Ikvienam ir pieejas tiesības datiem, kas par viņu savākti, un tiesības ieviest labojumus šajos datos.

3. Atbilstību šiem noteikumiem kontrolē neatkarīga iestāde.

[..]

42. pants

Tiesības piekļūt dokumentiem

Ikvienam Savienības pilsonim un jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Savienības iestāžu un struktūru dokumentiem neatkarīgi no to veida.

[..]"

Prāvas priekšvēsture

15 Prasītāju izveidoja 1992. gada 28. maijā, lai ievestu Vācijas alu, kas paredzēts Apvienotās Karalistes bāriem, kuri galvenokārt atradās Anglijas ziemeļos.

16 Tomēr prasītāja nevarēja pārdot savu produktu, jo liels skaits bāru īpašnieku Apvienotajā Karalistē bija uzņēmušies saistības atbilstoši līgumiem par ekskluzīvu iepirkumu, liekot tiem iegādāties alu no konkrētām alus darītavām.

17 Saskaņā ar 1989. gada *Supply of Beer (Tied Estate) Order* SI 1989/2390 (Apvienotās Karalistes regulējums par alus piegādi) tām Lielbritānijas alus darītavām, kurām piederēja [kapitāl]daļas vairāk nekā 2000 krogos, bija jāpiešķir šo iestādījumu vadītājiem iespēja iegādāties alu no citas alus darītavas, ar nosacījumu saskaņā ar minētā regulējuma 7. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ka to piegādā mucās un ka tā alkohola daudzums nepārsniedz 1,2 %. Šis noteikums parasti tiek apzīmēts par "Guest Beer Provision" (turpmāk tekstā — "*GBP*").

18 Tomēr vairākumu alus, kas ražoti ārpus Apvienotās Karalistes, nevar uzskatīt par "alu, kas iepildīts mucās", *GBP* nozīmē, un tādējādi uz to neattiecas šī noteikuma piemērošanas joma.

19 Uzskatot, ka *GBP* ir pasākums ar importa kvantitatīvajiem ierobežojumiem līdzvērtīgu iedarbību un tādējādi tas nav saderīgs ar EK līguma 30. pantu (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 28. pants), prasītāja iesniedza sūdzību Komisijai ar 1993. gada 3. aprīļa vēstuli, kas reģistrēta ar numuru P/93/4490/UK.

20 Izmeklēšanas rezultātā Komisija 1995. gada 12. aprīlī nolēma uzsākt procedūru pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti saskaņā ar EK līguma 169. pantu (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 226. pants). 1995. gada 28. septembrī tā informēja prasītāju par šo pārbaudi un par to, ka 1995. gada 15. septembrī tā bija nosūtījusi Apvienotajai Karalistei brīdinājuma vēstuli. 1996. gada 26. jūnijā Komisija bija pieņēmusi lēmumu nosūtīt argumentētu paziņojumu Apvienotajai Karalistei,

un 1996. gada 5. augustā tā bija publicējusi preses paziņojumu, kurā bija minēts šis lēmums.

21 1996. gada 11. oktobrī notika sanāksme (turpmāk tekstā — "1996. gada 11. oktobra sanāksme"), kurā piedalījās Komisijas "Iekšējā tirgus un Finanšu pakalpojumu ģenerāldirektorāta" (ĢD), Apvienotās Karalistes Tirdzniecības un Rūpniecības ministrija un *Confédération des brasseurs du marché commun* [Kopējā tirgus alus darītavu konfederācija] (turpmāk tekstā — "*CBMC*") pārstāvji. Prasītāja ar 1996. gada 27. augusta vēstuli lūdza atļauju piedalīties sapulcē, bet Komisija atteicās apstiprināt tās lūgumu.

22 1997. gada 15. martā Apvienotās Karalistes Tirdzniecības un Rūpniecības ministrija izziņoja *GBP* grozījumu projektu, saskaņā ar ko alu pudelē varētu izplatīt kā citas izcelsmes alu, tāpat kā mucu alu. Pēc tam, kad Komisija divas reizes, attiecīgi 1997. gada 19. martā un 1997. gada 26. jūnijā, bija apturējusi savu lēmumu nosūtīt argumentētu atzinumu Apvienotajai Karalistei, "Iekšējā tirgus un Finanšu pakalpojumu" ĢD B direkcijas "Preču un valsts iepirkuma brīva aprite" 2. nodaļas "EK līguma 30.–36. panta piemērošana (paziņošana, sūdzības, pārkāpumi utt.) un tirdzniecības šķēršļu novēršana" vadītājs 1997. gada 21. aprīļa vēstulē informēja prasītāju, ka, ņemot vērā *GBP* pārskatīšanas projektu, EK līguma 169. pantā paredzēto procedūru apturēja un argumentēto atzinumu Apvienotajai Karalistei nenosūtīja. Viņš norādīja, ka šo procedūru slēgs tad, kad stāsies spēkā grozītais *GBP*. Jaunā *GBP* redakcija bija piemērojama, sākot ar 1997. gada 22. augustu. Līdz ar to argumentēto atzinumu tā arī nekad nenosūtīja Apvienotajai Karalistei un Komisija galu galā 1997. gada 10. decembrī nolēma izbeigt šo pārkāpuma procedūru.

23 Prasītāja ar 1997. gada 21. martā nosūtītu telefaksu lūdza "Iekšējā tirgus un Finanšu pakalpojumu" ĢD ģenerāldirektoram izsniegt argumentētā atzinuma kopiju atbilstoši Uzvedības kodeksam. Kā šo lūgumu, tā arī tā atkārtojumu noraidīja.

24 Ar 1997. gada 18. septembra vēstuli (turpmāk tekstā — "1997. gada 18. septembra lēmums") Komisijas ģenerālsekretārs apstiprināja "Iekšējā tirgus un Finanšu pakalpojumu" ĢD ģenerāldirektoram adresētā lūguma noraidījumu.

25 Prasītāja Pirmās instances tiesā cēla to prasību par 1997. gada 18. septembra lēmumu, kas reģistrēta ar lietvedības numuru T-309/97. Ar 1999. gada 14. oktobra spriedumu lietā T-309/97 *Bavarian Lager*/Komisija (*Recueil*, II-3217. lpp.) Pirmās instances tiesa noraidīja šo prasību, uzskatot, ka attiecīgā mērķa, proti, ļaut dalībvalstij izpildīt Līguma prasības vai vajadzības gadījumā sniegt tai iespēju pamatot savu nostāju, saglabāšana sabiedrības interešu aizsardzības vārdā attaisno atteikumu piekļūt sagatavojošam dokumentam, kas attiecas uz EK līguma 169. panta izmeklēšanas procedūras posmu.

26 1998. gada 4. maijā prasītāja nosūtīja Komisijai lūgumu saskaņā ar Uzvedības kodeksu ļaut piekļūt visiem dokumentiem, kurus iesniegušas lietā P/93/4490/UK 11 noteiktas sabiedrības un organizācijas un trīs noteiktas personu vai uzņēmumu kategorijas. Komisija noraidīja sākotnējo prasību tāpēc, ka Uzvedības kodekss attiecās tikai uz dokumentiem, kurus bija sagatavojusi Komisija. Atkārtoto lūgumu noraidīja tāpēc, ka Komisija nebija attiecīgos dokumentus sagatavojusi un ikviens lūgums ir jānosūta [dokumenta] sagatavotājam.

27 1998. gada 8. jūlijā prasītāja iesniedza sūdzību, kas reģistrēta ar numuru 713/98/IJH, Eiropas ombudam, ar 1999. gada 2. februāra vēstuli precizējot, ka tās nolūks ir iegūt savā rīcībā to *CBMC* pārstāvju uzvārdus, kuri piedalījās 1996. gada 11. oktobra sanāksmē, un to sabiedrību un personu nosaukumus un uzvārdus, kuras ietilpa 14 kategorijās, kuras prasītāja bija identificējusi savā sākotnējā lūgumā par piekļuvi dokumentiem, kas ietvēra komentārus, kas nodoti Komisijai lietas P/93/4490/UK ietvaros.

28 Vēstuļu apmaiņas starp Ombudu un Komisiju rezultātā Komisija 1999. gada oktobrī un novembrī tam norādīja, ka uz 45 vēstulēm, kuras tā bija nosūtījusi attiecīgajām personām, prasot atļauju publiskot viņu identitāti prasītājai, tā saņēma 20 atbildes, no kurām 14 bija pozitīvas un 6 negatīvas. Komisija nodeva to personu, kuras bija piekritušas tam, ka tiek paziņots viņu uzvārds, uzvārdu un adresi. Prasītāja norādīja Ombudam, ka Komisijas sniegtā informācija vēl aizvien bija nepilnīga.

29 Savā ieteikumu projektā, kas nosūtīts Komisijai 2000. gada 17. maijā, par sūdzību 713/98/IJH Ombuds ierosināja Komisijai paziņot prasītājai to *CBMC* pārstāvju uzvārdus, kuri bija piedalījušies 1996. gada 11. oktobra sanāksmē, un tās sabiedrības un personas, kuras ietilpa 14 kategorijās, kuras prasītāja bija identificējusi savā sākotnējā lūgumā par piekļuvi dokumentiem, kas ietvēra komentārus, kas nodoti Komisijai lietas P/93/4490/UK ietvaros.

30 Savā argumentētajā atzinumā, kas nosūtīts Ombudam 2000. gada 3. jūlijā, Komisija pastāvēja uz to, ka attiecīgās personas piekrišana bija nepieciešama, bet norādīja, ka var iesniegt to personu uzvārdus, kuras nebija atbildējušas uz tās izteikto lūgumu atļaut publiskot viņu uzvārdus, jo, trūkstot atbildei, attiecīgo personu intereses un pamattiesības un pamatbrīvības nav prevalējošas. Tā pievienoja citu 25 personu uzvārdus.

31 2000. gada 23. novembrī Ombuds izdeva savu īpašo ziņojumu Parlamentam zināšanai pēc ieteikumu projekta, kas nosūtīts Komisijai sūdzībā 713/98/IJH (turpmāk tekstā — "īpašais ziņojums"), kurā tas secināja, ka nepastāvēja pamattiesības, kas iestātos pret administratīvai iestādei paziņotās konfidenciālās informācijas publiskošanu, un ka Direktīva 95/46 nepieprasa, lai Komisija paturētu noslēpumā to personu uzvārdus, kuras tai tās funkciju izpildes ietvaros dara zināmus viedokļus vai informāciju.

32 2002. gada 30. septembrī Ombuds nosūtīja Komisijas priekšsēdētājam Prodi [*Prodi*] vēstuli, norādot:

"Ombuds uzskata, ka noteikumus par datu aizsardzību nevar nepareizi interpretēt tādā nozīmē, ka tie nozīmē vispārējas tiesības anonīmi piedalīties sabiedriskās darbībās. Šāda kļūdaina interpretācija var apdraudēt pārskatāmības principu un principu par sabiedrības tiesībām piekļūt dokumentiem kā Kopienu līmenī, tā dalībvalstu līmenī, kur pārskatāmības princips un princips par sabiedrības tiesībām ir nostiprināts ar valstu konstitucionālām normām."

33 Saskaņā ar Ombuda 2001. gada 12. decembra preses paziņojumu Nr. 23/2001 Parlaments pieņēma rezolūciju par īpašo ziņojumu, pieprasot Komisijai sniegt prasītājas prasīto informāciju.

34 Ar 2003. gada 5. decembra elektronisko pastu prasītāja pieprasīja Komisijai piekļuvi dokumentiem, kas minēta iepriekš šī sprieduma 27. punktā, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001.

35 Komisija uz šo prasību atbildēja ar 2004. gada 27. janvāra vēstuli, apstiprinot, ka konkrētus dokumentus par sanāksmi varētu publiskot, bet [vienlaikus] vērsa prasītājas uzmanību uz to, ka pieci uzvārdi bija aizklāti 1996. gada 11. oktobra sanāksmes protokolā, jo divas personas bija skaidri iebildušas pret viņu indentitātes publiskošanu un Komisija nebija varējusi sazināties ar pārējām trim personām.

36 Ar 2004. gada 9. februāra elektronisko pastu prasītāja iesniedza atkārtotu pieteikumu Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punkta nozīmē, lai iegūtu pilnu 1996. gada 11. oktobra sanāksmes protokola redakciju, kurā ietverti visi dalībnieku uzvārdi.

37 Ar 2004. gada 18. marta vēstuli (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums") Komisija noraidīja prasītājas atkārtoto pieteikumu. Tā apstiprināja, ka Regula Nr. 45/2001 attiecās uz prasību publiskot pārējo dalībnieku uzvārdus. Tā kā prasītāja nebija izvirzījusi nekādus precīzus un likumīgus mērķus, nedz arī šādas publiskošanas nepieciešamību, minētās regulas 8. pantā paredzētās prasības nebija izpildītas un Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums bija piemērojams. Komisija piebilda, ka, pat ja noteikumi jautājumā par personas datu aizsardzību nebija piemērojami, tā tomēr varēja atteikties publiskot pārējos uzvārdus saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu, lai nekaitētu tās spējai veikt izmeklēšanas.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

38 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 27. maijā, prasītāja cēla šo prasību.

39 Ar 2004. gada 6. decembra rīkojumu Pirmās instances tiesas trešās palātas priekšsēdētājs atļāva Somijas Republikai iestāties lietā prasītājas prasījumu atbalstam. Pēc Somijas Republikas atteikšanās no iestāšanās lietā Pirmās instances tiesas trešās palātas priekšsēdētājs ar 2005. gada 27. aprīļa rīkojumu svītroja šo [pieteikumu par] iestāšanos lietā.

40 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 28. februārī, Eiropas datu aizsardzības uzraudzītājs (EDAU) lūdza atļaut iestāties šajā tiesvedībā prasītājas atbalstam. Ar 2006. gada 6. jūnija rīkojumu Pirmās instances tiesas trešās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos lietā.

41 Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros prasītāju un Komisiju aicināja iesniegt noteiktus dokumentus. Tās izpildīja šo prasību noteiktajos termiņos.

42 Ar 2006. gada 16. maija rīkojumu saskaņā ar Pirmās instances tiesas reglamenta 65. panta b) punktu, 66. panta 1. punktu un 67. panta 3. punkta trešo daļu tā uzdeva Komisijai iesniegt pilnu 1996. gada 11. oktobra sanāksmes protokola redakciju, kurā ietverti visu dalībnieku uzvārdi, nosakot, ka šis dokuments netiks darīts zināms prasītājai šīs tiesvedības ietvaros. Šī prasība tika izpildīta.

43 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz mutvārdu jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva 2006. gada 13. septembra tiesas sēdē.

44 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt, ka Komisijas akceptētie Lielbritānijas valdības veiktie grozījumi *GBP* ir pretrunā EK līguma 30. pantam (jaunajā redakcijā — EKL 28. pants);

— atzīt, ka Komisija nevarēja akceptēt iepriekš minētos grozījumus un ka tādējādi tā ir pārkāpusi EK līguma 30. pantu;

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— likt Komisijai paziņot visu to personu, kuras piedalījās sanāksmē, uzvārdus;

— piespriest Komisijai segt tiesāšanās izdevumus.

45 Tiesas sēdē EDAU, atbalstot prasītājas pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, lūdza Pirmās instances tiesu atcelt apstrīdēto lēmumu.

46 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasības par procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi kā nepieņemamas;

— noraidīt prasību atcelt apstrīdēto lēmumu;

— noraidīt prasību likt Komisijai atklāt pārējo personu, kuras piedalījās sanāksmē, uzvārdus kā nepieņemamu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.

Par prasības Pirmās instances tiesai likt Komisijai paziņot visu to personu, kuras piedalījās sanāksmē, uzvārdus, pieņemamību

47 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka Pirmās instances tiesa nevar dot rīkojumu iestādēm vai tās aizstāt, veicot tiesiskuma kontroli. Šis tiesiskuma kontroles ierobežojums attiecas uz visām strīdus jomām, kuras Pirmās instances tiesai ir jāskata, tai skaitā uz piekļuvi dokumentiem (Pirmās instances tiesas 2001. gada 12. jūlija spriedums lietā T-204/99 *Mattila*/Padome un Komisija, *Recueil*, II-2265. lpp., 26. punkts, kas apstiprināts ar Tiesas 2004. gada 22. janvāra spriedumu lietā C-353/01 P *Mattila*/Padome un Komisija, *Recueil*, I-1073. lpp., 15. punkts).

48 Tāpēc nav pieņemams, ka prasītāja prasītu Pirmās instances tiesai likt Komisijai tai paziņot visu to personu, kuras piedalījās 1996. gada 11. oktobra sanāksmē, uzvārdus.

Par procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi saskaņā ar EK līguma 169. pantu prettiesisko izbeigšanu

Lietas dalībnieku argumenti

49 Prasītāja norāda, ka Komisija ir piekritusi izbeigt procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi, pārkāpjot EK līguma 30. pantu vai, pakārtoti, EK līguma 6. pantu (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 12. pants), kā fundamentāls apliecinājums tam bija 1996. gada 11. oktobra sanāksme.

50 Faktiski, ņemot vērā, ka Komisija noraidīja prasītājas lūgumu ļaut tai piedalīties sanāksmē, ka tā nepamatoti izbeidza procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi, ka ar grozīto *GBP* tika turpināts diskriminēt alu, ar izcelsmi no citām valstīm, nevis Apvienotās Karalistes, un ka tā izrādījās ļoti negribīga publiskot sanāksmes dalībnieku uzvārdus, un šo sanāksmi Apvienotās Karalistes valdība un lielās Apvienotās Karalistes alus ražotājsabiedrības izmantoja kā līdzekli, lai pārliecinātu Komisiju akceptēt grozījumus, kas domāti, lai kavētu tādiem alus importētājiem kā prasītāja pārdot savus produktus nozīmīgā Lielbritānijas tirgus daļā. Saskaņā ar prasītājas teikto — šī apspriešanās, kas vērsta uz prettiesisku procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi izbeigšanu, radīja tai iespējas zaudējumus un tādējādi ievērojamus finansiālus zaudējumus. Tādēļ ir bijis EK līguma 30. panta pārkāpums.

51 Prasītāja norāda, ka grozītais *GBP* tāpat ir pretrunā EK līguma 6. pantam tāpēc, ka tā ietekme izpaužas kā uz pilsonību balstītas diskriminācijas nodibināšana attiecībā pret citās dalībvalstīs, nevis Apvienotajā Karalistē ražoto alu.

52 Komisija būtībā uzskata, ka prasītājas lūgumi konstatēt, ka tās piekrišana Apvienotās Karalistes valdības veiktajiem grozījumiem *GBP* ir pretrunā EK līguma 30. pantam, ka tai tiem nevajadzēja piekrist un ka tādējādi tā ir pārkāpusi EK līguma 30. pantu, acīmredzami nav pieņemami.

Pirmās instances tiesas vērtējums

53 Prasītāja lūdz Pirmās instances tiesu atzīt, ka Lielbritānijas valdības veiktajiem grozījumiem attiecībā uz *GBP* Komisijas piekrišana ir pretrunā EK līguma 30. un 6. pantam. Šis lūgums ir jāsaprot tādā nozīmē, ka faktiski prasītāja pamatojas uz to, ka Komisija nepamatoti ir izbeigusi tās sūdzības izskatīšanu par to, ka Apvienotās Karalistes pasākumi ir pretrunā Kopienu tiesībām.

54 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka privātpersona nevar prasīt atcelt Komisijas atteikumu pret dalībvalsti ierosināt procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi (Tiesas 1992. gada 12. jūnija rīkojums lietā C-29/92 *Asia Motor France*/Komisija, *Recueil*, I-3935. lpp., 21. punkts; Pirmās instances tiesas 2004. gada 15. marta rīkojums lietā T-139/02 *Instiouto N. Avgerinopoulou* u.c./Komisija, *Recueil*, I-875. lpp., 76. punkts, un 2005. gada 19. septembra rīkojums lietā T-247/04 *Aseprofar* un *Edifa*/Komisija, Krājums, II-3449. lpp., 40. punkts).

55 Faktiski no EK līguma 169. panta izriet, ka Komisijai nav pienākuma uzsākt procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi, bet tai šajā sakarā ir jābūt diskrecionārām izvērtēšanas pilnvarām, kas izslēdz privātpersonu tiesības prasīt iestādei pieņemt noteiktu nostāju un celt prasību atcelt tās atteikumu rīkoties (Pirmās instances

tiesas 1998. gada 16. februāra rīkojumi lietā T-182/97 *Smanor* u.c./Komisija, *Recueil*, II-271. lpp., 27. punkts, un iepriekš minētajā lietā *Institouto N. Avgerinopoulou* u.c./Komisija, 77. punkts).

56 Šajā gadījumā prasītāja nevar prasīt atcelt Komisijas atteikumu uzsākt procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi pret Apvienoto Karalisti tāpēc, ka ar grozīto *GBP* tiek pārkāpti EK līguma 6. un 30. pants. Šādos apstākļos Komisijai nevar pārmest, ka tā pati ir pārkāpusi šos pantus, izbeidzot attiecīgo procedūru.

57 Katrā ziņā pieņemot, ka ar prasītājas prasību nav domāts panākt šī atteikuma, bet gan lēmuma par tās 1997. gada 10. decembra sūdzības [izskatīšanas] izbeigšanu atcelšanu, ir jāatgādina, ka lēmumam, ar ko Komisija izbeidz sūdzīb[as izskatīšanu], kurā tā tiek informēta par valsts rīcību, kas var būt pamats procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi ierosināšanai, nav saistoša spēka un tātad tas nav apstrīdētais akts (iepriekš minētais rīkojums lietā *Aseprofar* un *Edifa*/Komisija, 48. punkts). Turklāt prasību iesniedza acīmredzami pēc termiņa, ņemot vērā šī lēmuma datumu.

58 Šādos apstākļos prasītājas iebildumi par tās sūdzības [izskatīšanas] izbeigšanu nav pieņemami.

59 Turklāt, runājot par prasītājas iebildumu, ka procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi prettiesiskā izbeigšana ir radījusi tai iespējas zaudējumus un būtiskus finansiālus zaudējumus, pietiek konstatēt, ka prasītāja savas prasības ietvaros nav cēlusi prasību par kaitējuma atlīdzību. Tādējādi nav jāpieņem lēmums šajā sakarā.

Par piekļuvi dokumentiem

Lietas dalībnieku argumenti

60 Prasītāja norāda, ka saskaņā ar Ombuda īpašā ziņojuma apsvērumiem Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums šajā gadījumā nav piemērojams, jo Direktīva 95/46 neparedz Komisijai pienākumu paturēt noslēpumā to personu, kuras tai dara zināmu savu viedokli vai sniedz informāciju, uzvārdus. Šajā sakarā prasītāja atsaucas uz Ombuda vēstuli, kas nosūtīta Komisijas priekšsēdētājam 2002. gada 30. septembrī, kas minēta iepriekš šī sprieduma 32. punktā, kurā tas pārmet Komisijai, ka tā ir kļūdaini piemērojusi Direktīvu 95/46.

61 Turklāt arī Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkts nav piemērojams. Faktiski gan 1996. gadā notikusī sanāksme, gan Komisijas lēmumu pieņemšanas procedūra publiskošanas rezultātā varētu iespējami tikt ietekmētas tikai ļoti minimālā apmērā, jo bija pagājuši septiņi gadi kopš šīs sanāksmes un prasības celšanas. Tādējādi pat, ja šis noteikums ir piemērojams, Komisija nevarēja uz to atsaukties, pamatojot savu atteikumu publiskot prasīto informāciju, jo šajā gadījumā pastāvošās sabiedrības intereses prasīja šo publiskošanu. Faktiski Ombuds un Parlaments bija it īpaši ieinteresēti šajā lietā tādēļ, ka ietekmīgas trešās personas varēja izklāstīt savu viedokli Komisijai vislielākā slepenībā, kas būtu pretrunā pārskatāmības principam.

62 Replikas rakstā prasītāja norāda, ka iebildumu rakstā ir jauns fakts, proti, ka personas, kuru uzvārdus prasītāja ir prasījusi publiskot, bija *CBMC* pārstāvji un ka tie ir rīkojušies atbilstoši vienības, kuru tie pārstāvēja, norādījumiem. Prasītāja apgalvo, ka, tā kā Komisija atklāja, ka šīs personas bija *CBMC* pārstāvji, šis apstiprinājums ir pašlaik

publisks un Komisijas reputācija jautājumā par konfidencialitātes ievērošanu netiktu kompromitēta, publiskojot šo personu uzvārdus.

63 Prasītāja atgādina, ka tādas arodapvienības kā *CBMC* parasti pārstāv visus vai vairākumu no noteikta tirgus dalībniekiem un tām ir tieksme izteikt viedokli nozares tirgus dalībnieku vārdā kopumā. Komisijas reputācijai varētu kaitēt vien tad, ja izrādītos, ka 1996. gada 11. oktobra sanāksmes laikā *CBMC* pārstāvji pārstāvēja noteiktu alus darītavu grupu, lai panāktu alus, ko pārdod Apvienotās Karalistes bāros, tirgus slēgšanu. Saskaņā ar prasītājas teikto — šim konfidencialitātes zudumam nepiemīt nekāds risks, ja informāciju sniedza šādas arodapvienības darbinieki, kā vien tad, ja tajā nav izklāstīts pareizs visu biedru viedoklis.

64 Prasītāja secina, ka Regulas Nr. 1049/2001 2. pants paredz Komisijai pienākumu pilnībā publiskot sanāksmes dalībnieku uzvārdus, kā arī apsvērumus, kas tika iesniegti procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros, un ka neviens no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā minētajiem izņēmumiem nav piemērojams šajā gadījumā.

65 EDAU kā argumentu, ko tas iesniedza tiesas sēdē, norāda, ka Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu. Šajā sakarā tas atsaucas uz dokumentu ar nosaukumu "Par publisku piekļuvi dokumentiem un datu aizsardzību" (Atsauces dokumenti, 2005. gada jūlijs, Nr. 1, EDAU — Eiropas datu aizsardzības uzraudzītājs), kas atrodams tā interneta mājas lapā.

66 EDAU uzsver nepieciešamību nodibināt optimālu līdzsvaru starp personas datu aizsardzību, no vienas puses, un Eiropas pilsoņa pamattiesībām piekļūt iestāžu dokumentiem, no otras puses. Tomēr Komisijas argumentācijā nav pareizi ņemts vērā šis līdzsvars, kas ir skaidri noteikts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā. Faktiski prasība piekļūt dokumentiem ir balstīta uz demokrātiskiem principiem, un nav noteikti jānorāda iemesli, kādēļ dokumenti ir prasīti, līdz ar to Regulas Nr. 45/2001 8. panta piemērošana nav atbilstoša šajā gadījumā. Turklāt EDAU uzskata, ka no noteikumiem par datu aizsardzību nevar izdarīt secinājumu par vispārējām tiesībām piedalīties anonīmi sabiedriskās aktivitātēs.

67 Saskaņā ar EDAU teikto — Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta aizsargātā interese ir privātā dzīve, nevis personas datu aizsardzība, kas ir daudz plašāka nekā privātā dzīve. Ja sanāksmes protokolā minētais dalībnieka uzvārds ietilpst personas datu jomā tāpēc, ka šīs personas indentitātei tiek atklāta, un šiem datiem neatkarīgi no tā, vai tie ietilpst privātas dzīves jomā, ir piemērojams personas datu aizsardzības jēdziens, EDAU atgādina, ka profesionālo aktivitāšu ietvaros uzvārda publiskošanai parasti nav nekādas saiknes ar privāto dzīvi. No tā tas secina, ka Komisija nevar atsaukties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu, lai atteiktos publiskot attiecīgo personu uzvārdus.

68 EDAU secina, ka katrā ziņā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka tiesības atteikties publiskot nav absolūtas, bet tās nozīmē, ka privātā dzīve tiek skarta ievērojami vai būtiski, kas ir jāizvērtē, ņemot vērā personas datu aizsardzības principus. Nav vispārēju attiecīgajai personai piešķirtu tiesību, kas iebilst pret publiskošanu. Attiecīgai personai, kura iebilst pret publiskošanu, ir jānorāda ticams iemesls, kas izskaidro, kāpēc publiskošana varētu tai nodarīt kaitējumu.

69 Komisija norāda, ka prasība atcelt apstrīdēto lēmumu nav pamatota. Tā uzskata, ka šajā gadījumā runa ir par divu veidu tiesību savstarpēju mijiedarbību, proti, sabiedrības tiesībām piekļūt dokumentiem un tiesībām uz privātās dzīves un datu aizsardzību.

70 Pirmkārt, sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 parasti ir bez ierobežojumiem, un tās ir automātiskas un nav atkarīgas no personu, kuras pieprasa dokumentu, konkrētās intereses. Personai, kura iesniegusi šādu lēmumu, parasti nav jānorāda iemesli.

71 Otrkārt, personas datus var atklāt likumīgi un lojāli tikai, pamatojoties uz pamatprincipiem, kas reglamentē tiesības uz privāto dzīvi, un īpašajiem noteikumiem, kas piemērojami jautājumā par personas datu apstrādi. Komisija pamatojas un ECPK 8. pantu, EKL 286. pantu un Hartas 7. un 8. pantu. Regulas Nr. 45/2001 noteikumi paredz, ka persona, kura prasa piekļuvi personas datiem, pierāda, ka šo datu atklāšana ir nepieciešama un ka Komisijai ir jābūt pārliecinātai, ka tas neapdraudēs attiecīgās personas tiesiskās intereses.

72 Komisija atzīmē, ka prasītāja nav iesniegusi juridiska rakstura argumentus sava apgalvojuma, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā un vēlāk Regulā Nr. 45/2001 paredzētais izņēmums nav piemērojams, pamatojumam, bet vien atsaucas uz Ombuda ieteikumu projektu un to atbalstošo Parlamenta rezolūciju. Tomēr Ombuda secinājums ir balstīts uz Direktīvas 95/46 un Uzvedības kodeksa interpretāciju, ko Tiesa pēc tam ir noraidījusi (Tiesas 2003. gada 6. marta spriedums lietā C-41/00 P *Interporc*/Komisija, *Recueil*, I-2125. lpp.; Pirmās instances tiesas 1999. gada 7. decembra spriedums lietā T-92/98 *Interporc*/Komisija, *Recueil*, II-3521. lpp., 70. punkts, un 2003. gada 16. oktobra spriedums lietā T-47/01 *Co-Frutta*/

Komisija, *Recueil*, II-4441. lpp., 63. un 64. punkts). Turklāt, tā kā pēdējo pieteikumu [atļaut] piekļūt dokumentiem prasītāja iesniedza pēc Regulu Nr. 1049/2001 un Nr. 45/2001 spēkā stāšanās, ir jāizvērtē Komisijas atteikums publiskot prasīto informāciju, ņemot vērā šos noteikumus. Katrā ziņā nedz Ombudam, nedz Parlamentam nav jāsniedz rezumējoša interpretācija par likumu.

73 Komisija norāda, ka Tiesa ir apstiprinājusi savu nostāju attiecībā uz personas datu aizsardzības noteikumu apmēru. Tā ir atzinusi, ka personas datu aizsardzības noteikumi un it īpaši samērīguma princips ir piemērojami jautājumā par fizisko personu uzvārdu publiskošanu pat gadījumā, ja runa ir par valsts sektorā nodarbinātām personām un ja apstrāde ir notikusi vispārējās interesēs (Tiesas 2003. gada 20. maija spriedums apvienotajās lietās C-465/00, C-138/01 un C-139/01 *Österreichischer Rundfunk* u.c., *Recueil*, I-4989. lpp., 64. punkts). Šo pieeju, runājot par Direktīvu 95/46, Tiesa vēlāk nostiprināja 2003. gada 6. novembra spriedumā lietā C-101/01 *Lindqvist* (*Recueil*, I-12971. lpp., 24. punkts), saskaņā ar ko jēdziens "personas dati" noteikti ietvēra personas uzvārdu kopā ar tās telefona koordinātēm vai informāciju par tās darba nosacījumiem vai brīvā laika pavadīšanu.

74 Komisija uzsver, ka īpašā metode, kas ļauj saskaņot sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem un tiesības uz privāto dzīvi un datu aizsardzību, ir iekļauta Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā, kas ir jālasa kopā ar minētās regulas 11. apsvērumu, saskaņā ar ko, "izvērtējot izņēmuma gadījumus, iestādēm būtu jāņem vērā Kopienas tiesību principi, kas attiecas uz personas datu aizsardzību visās Savienības darbības jomās". Šo izņēmumu nevar līdzsvarot ar pārākām sabiedrības interesēm, kas pamato attiecīgā dokumenta atklāšanu saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001, bet īpaši pieprasa Kopienu iestādēm, lai tās atsaka piekļuvi dokumentam, ja tā paziņošana apdraudēs privātās dzīves un personas datu aizsardzību.

75 Regula Nr. 45/2001 neliedz Komisijai atklāt personas datus vai tos kā citādi apstrādāt, bet sniedz veidu kā izspriest katrā atsevišķā gadījumā, vai iestāde var likumīgi un godprātīgi apstrādāt personas datus un vai šāda apstrāde neapdraud datu aizsardzību.

76 Komisija uzsver, ka, ja konkrētā gadījumā un atbilstoši Regulai Nr. 45/2001 attieksme ir likumīga un godprātīga, tad nevar atsaukties uz izņēmumu no sabiedrības tiesībām piekļūt dokumentiem, kas paredzētas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā, un dokuments, kurā ietverti personas dati, ir jāpublisko. Savukārt, ja attieksme nebūtu likumīga un godprātīga un ja prasītājs nevarētu pamatot šādu [dokumenta] publiskošanas nepieciešamību, Komisijai nebūtu jādara zināmi atklātībai šie dati.

77 Komisija apgalvo, ka abas attiecīgās tiesības, kurām piemīt vienāds raksturs, vienāds nozīmīgums un vienāda pakāpe, ir jāīsteno kopīgi un līdzsvars ir jāmeklē katrā konkrētajā gadījumā par prasību piekļūt publiska rakstura dokumentam, kurā ietverti personas dati.

78 Komisija pamatojas uz ziņojumu par Eiropas Savienības un tās dalībvalstu pamattiesību stāvokli, ko 2002. gadā sniedza ES neatkarīgo ekspertu tīkls jautājumā par CFR-CDF pamattiesībām, saskaņā ar ko, "ņemot vērā iespēju piešķirt tikai daļēju piekļuvi atsevišķiem dokumentiem, Kopienu iestādēm ir jāievēro pienākums nepiešķirt piekļuves tiesības dokumentiem, ja prasītāja interesei nepiemīt nekāda saprātīga samērīguma saikne ar apdraudējumu, kas rodas no attiecīgās personas tiesībām saglabāt savu privāto dzīvi attiecībā uz personas datu apstrādi".

79 Šādas līdzsvarotas pieejas nepieciešamību nepārprotami parādīja darba grupa par datu aizsardzību, kas izveidota ar Direktīvas 95/46 29. pantu, tās 2001. gada 17. maija atzinumā 5/2001 par Ombuda īpašo ziņojumu. Saskaņā ar šo atzinumu:

"Ir jāatzīmē, [..] ka ar publisko pienākumu, kas paredzēts ar tiesisko regulējumu par publisku piekļuvi administratīva rakstura dokumentiem, netiek nodibināts absolūts pārskatāmības pienākums. Tieši pretēji, tiesiskajā regulējumā pienākums nodrošināt piekļuvi dokumentiem ir pakļauts tiesību uz privāto dzīvi ievērošanai, un tas nepamato personas datu izpaušanu bez ierobežojumiem. Tostarp, ja vienlaikus tiek skatīts tiesiskais regulējums par publisku piekļuvi un par datu aizsardzību, šķiet, ka ir jāveic apstākļu analīze [..] katrā gadījumā atsevišķi, lai atrastu pareizo līdzsvaru starp šīm abām tiesībām. It īpaši analīzes beigās tiesiskajā regulējumā par publisku piekļuvi dokumentiem var būt paredzētas atsevišķas normas, kuras piemērojamas dažādām datu kategorijām vai dažādām attiecīgām personām."

80 Komisija atgādina, ka Regula Nr. 1049/2001 neparedz automātisku un beznosacījuma pienākumu publiskot tos dokumentus vai dokumentu daļas, kas attiecas uz personas datiem, bet ka šis pienākums pastāv tikai tik lielā mērā, ciktāl tas nav pretrunā noteikumiem, kas piemērojami datu aizsardzības jomā.

81 Šajā gadījumā Komisija ir ņēmusi vērā visus lietas apstākļus. Runājot par Lielbritānijas iestāžu un *CBMC* pārstāvjiem, prasītāja bija pilnībā informēta par sanāksmē pārstāvētajām interesēm un vienībām. Klātesošās personas kā pārstāvji bija rīkojušās saskaņā ar vienību, kuras tie pārstāvēja, norādījumiem, un to tās darīja kā šo vienību pārstāvji, nevis personīgi. Komisija uzsver, ka sanāksmes laikā pieņemto lēmumu sekas attiecās uz pārstāvētajām vienībām, nevis to pārstāvjiem personīgi. Attiecīgi tieši informācija par pārstāvētajām vienībām būtu tā, kas varētu tikt nodota publiskai

izvērtēšanai saskaņā ar pārskatāmības principu, un Komisijas atteikumu publiskot to personu identitāti, kuras pārstāvēja šīs intereses, nevarētu uzskatīt par prasītājas tiesību aizskārumu. Komisija arī ņēma vērā nepieciešamību nekaitēt tās spējai veikt izmeklēšanas un izmantot tās informācijas avotus.

82 Turklāt Komisija norāda, ka prasītāja nekad nav izpildījusi Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktā paredzēto pienākumu pierādīt [datu] nodošanas vajadzību. Faktiski dalībnieku identitātes izpaušana neļautu sniegt papildu skaidrojumus par Komisijas lēmumu izbeigt procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi. Tā kā tika atklāts protokola [saturs], sabiedrība tika pilnībā informēta par faktiem un argumentiem, pamatojoties uz kuriem Komisija pieņēma savu lēmumu. Tādējādi, ņemot vērā, ka nav ticis sniegts neviens īpašs un atbilstošs iemesls, lai pierādītu personas datu atklāšanas vajadzību trešām personām, Komisijai bija jānoraida šāda [datu] atklāšana.

83 Saskaņā ar Komisijas teikto, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja savā replikas rakstā, tas, ka *CBMC* personāla uzvārdi bija publiski, nenozīmē, ka tas pats attiecās uz personu, kuras piedalījās sanāksmē, identitāti. Komisija uzsver, ka no tā neizriet, ka atsevišķu arodapvienību pārstāvju, kuri to pārstāvēja sanāksmē, uzvārdus noteikti varētu izsecināt no visa tās personāla identitātes publiskošanas. Faktiski, ja tas tā būtu, prasītājai nebija nekāda iemesla prasīt, lai tai paziņo šos uzvārdus. Turklāt prasītāja nebija teikusi, ka *CBMC* pārstāvji nebūtu aizstāvējuši apvienības viedokļus sanāksmes laikā. Prasītāja nebija pierādījusi, kādā veidā attiecīgo personu identitātes atklāšana sniegtu atbilstošāku informāciju par to, kas bija ietverta sanāksmes protokolā un citos izdalītajos dokumentos.

84 Attiecībā uz prasītajas argumentiem par iespējamo Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta piemērošanu — Komisija uzsver, ka nav balstījusi savu atteikumu publiskot uzvārdus uz šo izņēmumu, bet gan uz to izņēmumu, kas paredzēts minētās regulas 4. panta 2. punktā.

85 Prasītāja bija informēta, ka, pat ja noteikumi jautājumā par datu aizsardzību nebija piemērojami pieteikumam, Komisijai bija tiesības atteikt publiskot pret viņu gribu piecu personu uzvārdus, lai nekaitētu tās spējai izmeklēt iespējamos Kopienu tiesību pārkāpumus. 1996. gada 11. oktobra sanāksme notika šādas izmeklēšanas ietvaros. Ja to personu, kuras sniedza informāciju Komisijai, uzvārdus varētu publiskot pret viņu gribu, Komisijai varētu tikt liegts nozīmīgs informācijas avots, kas varētu kaitēt tās spējai veikt šādas izmeklēšanas.

86 Turklāt Komisija atgādina, ka sūdzību un procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros sūdzību iesniedzējam ir iespēja izvēlēties "konfidenciālu" vai "nekonfidenciālu" apstrādi. Neviens likumīgs iemesls neļauj atteikt pārējām procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi iesaistītajām personām iespēju, ka tās bauda tādas pašas tiesības.

87 Līdz ar to Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums uzlika pienākumu prasītājai nepaziņot piecus uzvārdus, kas palika anonīmi.

88 Visbeidzot, Komisija apgalvo, ka prasītāja nav sniegusi pierādījumu par "augstākām sabiedrības interesēm, kuras prasa šo vārdu atklāšanu", kas ļautu iebilst pret šī izņēmuma piemērošanu.

89 Šajā gadījumā pārējo personu uzvārdu publiskošana pret viņu gribu un pretēji viņu paļāvībai par konfidencialitātes saglabāšanu, jo viņas ir sadarbojušās izmeklēšanā par iespējamo pārkāpumu, apdraud visu izmeklēšanu aizsardzību. Tādējādi acīmredzamas sabiedrības intereses pieprasa vairāk aizsargāt izmeklēšanas konfidencialitāti, nevis to apdraudēt.

Pirmās instances tiesas vērtējums

Ievada piezīmes

90 Ievadā ir jāatzīmē, ka prasītājas pieteikums [ļaut] piekļūt pilnam dokumenta [saturam], ka arī tās prasības pieteikums, ir balstīti uz Regulu Nr. 1049/2001.

91 Turpinājumā ir jāatgādina, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija uzskatīja, ka Regula Nr. 45/2001 bija piemērojama 1996. gada 11. oktobra sanāksmes dalībnieku uzvārdu publiskošanas pieprasījumam. Komisija uzskatīja, ka, ņemot vērā, ka prasītāja nebija pierādījusi nedz šādas atklāšanas skaidru un likumīgu mērķi, nedz arī vajadzību [to darīt], minētās regulas 8. pantā paredzētās prasības nebija izpildītas un Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums bija piemērojams. Tā piebilda, ka, pat ja noteikumi, kas pieņemti jautājumā par personas datu aizsardzību, nebūtu piemērojami, tai tomēr bija jāatsaka publiskot pārējos uzvārdus saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu, lai nekaitētu tās spējai veikt izmeklēšanas.

92 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 1. punktu pieteikuma iesniedzējam nav jāpamato savs pieteikums un tātad nav jānorāda tā iesniegšanas iemesli, lai piekļūtu prasītajiem dokumentiem (skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 6. jūlija spriedumu apvienotajās lietās T-391/03 un T-70/04 *Franchet* un *Byk*/Komisija, Krājums, II-2023. lpp., 82. punkts un tajā minētā judikatūra).

93 Tāpat ir jāatgādina, ka piekļuve iestāžu dokumentiem ir princips un ka lēmums atteikt [piekļuvi] ir likumīgs tikai, ja tas ir balstīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem.

94 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru šie izņēmumi ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri, netraucējot šajā regulā minētā vispārējā principa piemērošanu (Tiesas 2000. gada 11. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-174/98 P un C-189/98 P Nīderlande un *van der Wal*/Komisija, *Recueil*, I-1. lpp., 27. punkts; Pirmās instances tiesas 2002. gada 7. februāra spriedums lietā T-211/00 *Kuijer*/Padome, *Recueil*, II-485. lpp., 55. punkts, un iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Franchet* un *Byk*/Komisija, 84. punkts).

95 Ņemot vērā šo judikatūru, ir jāizvērtē Komisijas veiktā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā un 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu piemērošana.

Par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto izņēmumu par personas privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību

— Ievada apsvērumi par sakarību starp Regulām Nr. 1049/2001 un Nr. 45/2001

96 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt personu

privātajai dzīvei un neaizskaramībai, it īpaši saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību.

97 Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka, kaut arī prasītāja savā prasības pieteikumā atsaucās tikai uz Direktīvu 95/46, nevis Regulu Nr. 45/2001, tās prasība ir jāsaprot kā tāda, kurā ir minēta šī regula, jo apstrīdētais lēmums ir balstīts daļēji uz šo regulu. Cita starpā tiesas sēdē prasītāja ir pareizi atsaukusies uz šo regulu.

98 Ievadā ir jāizvērtē saistība, kāda pastāv starp Regulām Nr. 1049/2001 un Nr. 45/2001, lai šajā gadījumā piemērotu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto izņēmumu. Šajā nolūkā ir jāpatur prātā, ka tām ir dažādi mērķi. Pirmā paredz nodrošināt vislielāko iespējamo valsts iestāžu lēmumu pieņemšanas procedūru un informācijas, uz ko ir balstīti to lēmumi, pārskatāmību. Tā paredz maksimāli atvieglot tiesību piekļūt dokumentiem īstenošanu, kā arī sekmēt labu administratīvu praksi. Otrā paredz nodrošināt fizisku personu pamattiesības un pamatbrīvības it īpaši uz viņu privāto dzīvi personas datu apstrādes laikā.

99 Regulas Nr. 45/2001 15. apsvērumā ir norādīts, ka piekļuvi dokumentiem, to skaitā nosacījumus attiecībā uz piekļuvi dokumentiem, kas ietver personas datus, reglamentē noteikumi, kas pieņemti, pamatojoties uz EKL 255. pantu.

100 Tādējādi uz piekļuvi dokumentiem, kas ietver personas datus, attiecas Regulas Nr. 1049/2001 piemērošana, saskaņā ar ko principā visiem iestāžu dokumentiem ir jābūt publiski pieejamiem. Tā arī paredz, ka atsevišķos gadījumos jāaizsargā sabiedrības un privātās intereses, nosakot izņēmumus.

101 Šī regula paredz iepriekš minēto izņēmumu, kas attiecas uz gadījumu, kad dokumenta satura atklāšana var kaitēt personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, it īpaši saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību, tādiem kā Regula Nr. 45/2001.

102 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 11. apsvērumu, izvērtējot izņēmuma gadījumus, iestādēm būtu jāņem vērā Kopienas tiesību principi, kas attiecas uz personas datu aizsardzību visās Savienības darbības jomās, tātad arī principi, kas minēti Regulā Nr. 45/2001.

103 Šajā ziņā ir jāatgādina atbilstošākie Regulas Nr. 45/2001 noteikumi.

104 Saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 2. panta a) punktu "personas dati" ir jebkāda informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu. Identificējama persona ir persona, ko var tieši vai netieši identificēt, it īpaši atsaucoties uz identifikācijas numuru vai vienu vai vairākiem faktoriem, kas ir raksturīgi tās fiziskajai, fizioloģiskajai, garīgajai, ekonomiskajai, kultūras vai sociālajai identitātei Tādējādi par personas datiem var uzskatīt, piemēram, datus par uzvārdu un vārdiem, pasta adresi, elektroniskā pasta adresi, bankas norēķinu konta numuru, sociālās apdrošināšanas numuru, telefona numuru vai vadītāja apliecības numuru.

105 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 2. panta b) punktu "personas datu apstrāde" ir visas darbības ar personas datiem vai darbību kopums, kas ir vai nav automātiskas, piemēram, vākšana, reģistrēšana, organizēšana, uzglabāšana, adaptēšana vai mainīšana, izguve, konsultēšana, izmantošana, izpaušana pārraidot, izplatīšana vai

pieejamības nodrošināšana citā veidā, saskaņošana vai kombinēšana, bloķēšana, izdzēšana vai iznīcināšana. Tādējādi datu izpaušana pārraidot, izplatīšana vai pieejamības nodrošināšana citā veidā ietilpst "apstrādes" definīcijā un tātad šajā regulā neatkarīgi no Regulas Nr. 1049/2001 ir paredzēta iespēja padarīt publiski pieejamus atsevišķus personas datus.

106 Turklāt apstrādei ir jābūt likumīgai saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 5. panta a) vai b) apakšpunktu, saskaņā ar ko apstrāde ir vajadzīga, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs, vai lai ievērotu juridiskus pienākumus, kas jāpilda par apstrādi atbildīgajai personai. Ir jāatzīmē, ka Eiropas Savienības pilsoņu vai ikvienas fiziskas vai juridiskas personas, kura ir rezidents vai kuras juridiskā adrese ir dalībvalstī, tās tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, kas paredzētas Regulas Nr. 1049/2001 2. pantā, atbilst likumīgam pienākumam Regulas Nr. 45/2001 5. panta b) apakšpunkta nozīmē. Tādējādi, ja Regula Nr. 1049/2001 paredz datu izpaušanu, kas ir "apstrāde" Regulas Nr. 45/2001 2. panta b) punkta nozīmē, šīs pašas regulas 5. pants padara šo paziņošanu likumīgu šajā ziņā.

107 Runājot par pienākumu pierādīt [datu] nosūtīšanas vajadzību, kas paredzēts Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktā, ir jāatgādina, ka piekļuve dokumentiem, kas ietver personas datus, ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā un ka saskaņā ar tās 6. panta 1. punktu pieteikuma iesniedzējam nav jānorāda tā iesniegšanas iemesli un tādējādi nav jāpierāda nekāda interese, lai piekļūtu prasītajiem dokumentiem (skat. iepriekš šī sprieduma 92. punktu). Tādējādi gadījumā, kad personas dati tiek nosūtīti, lai būtu iedarbīgs Regulas Nr. 1049/2001 2. pants, kas paredz tiesības piekļūt dokumentiem visiem Savienības pilsoņiem, situācijai ir piemērojama šī regula un tādējādi prasītājam nav jāpierāda [dokumenta satura] atklāšanai piemītošais vajadzības raksturs Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punkta nozīmē. Faktiski, ja būtu

prasīts, lai prasītājs pierāda datu nosūtīšanas vajadzību kā papildu nosacījumu tam, kas noteikts Regulā Nr. 45/2001, šī prasība būtu pretrunā Regulas Nr. 1049/2001 mērķim, proti, iespējami plašai publiskai piekļuvei iestāžu dokumentiem.

108 Turklāt, ņemot vērā, ka piekļuve dokumentam tiek atteikta saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu gadījumā, kad tā satura atklāšana var kaitēt personas privātajai dzīvei un neaizskaramībai, [datu] izpaušana, uz kuru neattiecas šis izņēmums, principā nevar apdraudēt attiecīgās personas tiesiskās intereses Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punkta nozīmē.

109 Runājot par attiecīgās personas tiesībām iebilst, Regulas Nr. 45/2001 18. pantā ir paredzēts, ka tai ir tiesības jebkurā laikā iebilst pret datu, kas uz viņu attiecas, apstrādi, ja tam ir likumīgs pamatojums, kurš saistīts ar viņas konkrēto stāvokli, izņemot gadījumus, kas paredzēti minētās regulas 5. panta b) apakšpunktā. Tādējādi, ņemot vērā, ka Regulā Nr. 1049/2001 paredzētā datu apstrāde ir likumīgs pienākums Regulas Nr. 45/2001 5. panta b) apakšpunkta nozīmē, attiecīgajai personai principā nav tiesību iebilst. Tomēr, ņemot vērā, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts izņēmums no šī likumīgā pienākuma, pamatojoties uz to, ir jāņem vērā sekas, kādas var būt datu, kas attiecas uz attiecīgo personu, atklāšanai.

110 Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka, ja šo datu paziņošana neapdraud attiecīgās personas privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību, kā to paredz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkts, attiecīgās personas atteikšanās [atklāt tās datus] nekavē šo datu paziņošanu.

111 Tostarp ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 45/2001 noteikumi, ciktāl tie reglamentē tādu personas datu apstrādi, kas var apdraudēt pamatbrīvības un it īpaši tiesības uz privāto dzīvi, noteikti ir interpretējami, ņemot vērā pamattiesības, kas saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir neatņemama vispārējo tiesību principu sastāvdaļa, kuru ievērošanu nodrošina Tiesa un Pirmās instances tiesa (skat. pēc analoģijas attiecībā uz Direktīvu 95/46 iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Österreichischer Rundfunk* u.c., 68. punkts).

112 Šie principi ir skaidri pārņemti LES 6. panta 2. punktā, saskaņā ar ko Savienība ievēro tādas pamattiesības, kādas tās garantētas ar ECPK, un tādas, kādas tās izriet no dalībvalstu kopīgajām konstitucionālām tradīcijām, kā arī vispārējiem Kopienu tiesību principiem.

113 Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka ECPK 8. pants, lai gan 1. punktā atzīstot valsts iestāžu neiejaukšanos tiesību uz privāto dzīvi izmantošanā, 2. punktā atzīst, ka šāda iejaukšanās ir iespējama gadījumos, "kas paredzēti likumā un ir nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā, lai aizstāvētu valsts un sabiedriskās drošības vai valsts ekonomiskās labklājības intereses, lai nepieļautu nekārtības vai noziegumus, lai aizsargātu veselību vai tikumību, vai lai aizstāvētu citu tiesības un brīvības".

114 Tāpat ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru "privātā dzīve" ir plašs jēdziens, kam nav izsmeļošas definīcijas. ECPK 8. pants aizsargā tiesības uz personas identitāti un attīstību, kā arī tiesības ikvienai personai nodibināt un turpināt veidot attiecības ar sev līdzīgiem un ar apkārtējo pasauli. Nekāds principiāls apsvērums neļauj izslēgt profesionāla un komerciāla rakstura aktivitātes no "privātās dzīves" jēdziena (skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1992. gada 16. decembra spriedumu lietā *Niemitz* pret Vāciju, A sērija, Nr. 251-B, 29. punkts; 2000. gada 16. februāra spriedumu lietā *Amann* pret Šveici, *Recueil des arrêts et décisions*, 2000-II lpp., 65. punkts, un 2000. gada 4. maija spriedumu lietā *Rotaru* pret Rumāniju, *Recueil des arrêts et décisions*, 2000-V lpp., 43. punkts). Tātad pastāv mijiedarbības

zona starp indivīda un citu, kas pat sabiedrības kontekstā var attiekties uz "privāto dzīvi" (skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2003. gada 28. janvāra spriedumu lietā *Peck* pret Apvienoto Karalisti, *Recueil des arrêts et décisions*, 2003-I lpp., 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

115 Lai raksturotu ECPK 8. panta pārkāpumu, ir jānosaka, pirmkārt, vai pastāv iejaukšanās attiecīgās personas privātajā dzīvē, un, otrkārt, ja tas tā ir, vai šī iejaukšanās ir pamatota. Lai to pamatotu, tai ir jābūt paredzētai likumā, tai ir jābūt likumīgam mērķim un tam jābūt nepieciešamam demokrātiskā sabiedrībā. Attiecībā uz šo pēdējo minēto nosacījumu, lai noteiktu, vai publiskošana ir "nepieciešama demokrātiskā sabiedrībā", ir jāizvērtē, vai iemesli, kas izvirzīti, lai to pamatotu, ir "atbilstīgi un pietiekami", un vai veiktie pasākumi ir samērīgi ar noteiktajiem likumīgajiem mērķiem. Lietās par personas datu atklāšanu Eiropas Cilvēktiesību tiesa atzina, ka būtu jāpiešķir kompetentām iestādēm zināma rīcības brīvība, nosakot taisnīgu līdzsvaru starp šajā gadījumā konkurējošām sabiedrības un privātām interesēm. Tomēr šī izvērtēšanas brīvība iet kopsolī ar tiesas kontroli, un tās apmērs ir atkarīgs no tādiem faktoriem kā attiecīgo interešu veids un nozīmīgums, kā arī iejaukšanās nopietnība (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Peck* pret Apvienoto Karalisti, 76. un 77. punkts; skat. arī ģenerāladvokāta Ležē [*Léger*] secinājumus Tiesas 2006. gada 30. maija spriedumam apvienotajās lietās C-317/04 un C-318/04 Parlaments/Padome un Komisija, Krājums, I-4721., I-4724. lpp., 226.–228. punkts).

116 Ir jākonstatē, ka ikvienā lēmumā, kas pieņemts saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001, ir jāievēro ECPK 8. pants atbilstoši LES 6. panta 2. punktam. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulā Nr. 1049/2001 ir noteikti vispārīgi principi un ierobežojumi, kas sabiedrības vai privātu interešu dēļ reglamentē tiesību piekļūt dokumentiem izmantošanu atbilstoši EKL 225. panta 2. punktam. Līdz ar to šīs regulas 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir paredzēts izņēmums, kas domāts, lai nodrošinātu indivīda privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību.

117 Turklāt ir jāatgādina, ka izņēmumi no principa par piekļuvi dokumentiem ir jāinterpretē šauri. Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums attiecas tikai uz tādiem personas datiem, kas konkrēti un reāli var apdraudēt personas privāto dzīvi un neaizskaramību.

118 Tāpat ir jāuzsver — tas, ka saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru jēdziens "privātā dzīve" ir plašs un ka tiesības uz personas datu aizsardzību var būt viens no tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību ievērošanas aspektiem (šajā sakarā skat. ģenerāladvokāta Ležē secinājumus iepriekš minētajam spriedumam apvienotajās lietās Parlaments/Padome un Komisija, 209. punkts), nenozīmē, ka uz visiem personas datiem noteikti attiecas "privātās dzīves" jēdziens.

119 Vēl jo vairāk — visi personas dati pēc savas būtības nevar apdraudēt attiecīgās personas privāto dzīvi. Faktiski Direktīvas 95/46 33. apsvērumā ir atsauce uz tādiem datiem, kas var pēc savas būtības apdraudēt pamatbrīvības vai privāto dzīvi un kurus nevar apstrādāt bez attiecīgās personas skaidri izteiktas piekrišanas, kas nozīmē, ka visi dati nav vienādi. Šādi jūtīgi dati var tikt iekļauti tajos, uz kuriem atsaucas Regulas Nr. 45/2001 10. pants par īpašu kategoriju datu apstrādi, kas atklāj rasi vai etnisko izcelsmi, politiskos uzskatus, reliģisko vai filozofisko pārliecību, kā arī uz veselību vai seksuālo dzīvi attiecināmu datu apstrādi.

120 No visa iepriekš minētā izriet, ka šajā gadījumā, lai varētu noteikt, vai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums ir piemērojams, ir jāizvērtē, vai publiska piekļuve 1996. gada 11. oktobra sanāksmes dalībnieku uzvārdiem reāli un konkrēti var apdraudēt attiecīgo personu privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību.

— Izņēmuma par apdraudējumu attiecīgo personu privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzībai, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā, piemērošana konkrētajā gadījumā

121 Šajā gadījumā attiecīgais pieteikums [ļaut] piekļūt dokumentiem attiecās uz Komisijas sanāksmes, kurā piedalījās Komisijas "Iekšējā tirgus un finanšu pakalpojumu" ĢD, Apvienotās Karalistes Tirdzniecības un Rūpniecības ministrijas un *CBMC* pārstāvji, protokolu. Šajā protokolā bija sanāksmes to dalībnieku saraksts, kuri minēti atkarībā no vienībām, kuru vārdā šīs personas piedalījās minētajā sanāksmē, aprakstīti pēc viņu amata, vārda iniciāļa, uzvārda un vajadzības gadījumā dienesta, organizācijas vai asociācijas, pie kuras tie piederēja šīs vienības iekšienē. Protokola tekstā nebija atsauces uz fiziskām personām, bet gan uz attiecīgajām vienībām, tādām kā *CBMC*, "Iekšējā tirgus un finanšu pakalpojumu" ĢD vai Apvienotās Karalistes Tirdzniecības un Rūpniecības ministrija.

122 Ir jākonstatē, ka attiecīgajā protokolā minētais sanāksmes dalībnieku saraksts ietvēra arī personas datus Regulas Nr. 45/2001 2. panta a) punkta nozīmē, jo personas, kuras piedalījās šajā sanāksmē, varēja tajā identificēt.

123 Tomēr ir jākonstatē, ka tikai tas vien, ka dokuments ietver personas datus, noteikti nenozīmē, ka attiecīgo personu privātā dzīve vai neaizskaramība ir apdraudēta, lai gan profesionālās darbības principā nav izslēgtas no "privātās dzīves" jēdziena ECPK 8. panta nozīmē (skat. iepriekš šī sprieduma 114. punktu un tajā minēto Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru).

124 Faktiski, kā Komisija to pati norādīja, 1996. gada 11. oktobra sanāksmes laikā klātesošās personas, kuru uzvārdi netika atklāti, tajā piedalījās kā *CBMC* pārstāvji, nevis

personīgi. Komisija arī uzsvēra, ka sanāksmes laikā pieņemto lēmumu sekas attiecās uz pārstāvētajām vienībām, nevis uz to pārstāvjiem personīgi.

125 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka tas, ka protokolā bija ietverti šo pārstāvju uzvārdi, neskāra attiecīgo personu privātās dzīves, ņemot vērā, ka tās piedalījās sanāksmē kā savu vienību pārstāvji. Turklāt, kā jau tas ir konstatēts iepriekš, protokolā nebija ietverts individuāls šo personu viedoklis, bet gan nostājas, kuras attiecās uz vienībām, kuras šīs personas pārstāvēja.

126 Katrā ziņā ir jāatzīmē, ka ar *CBMC* pārstāvju uzvārdu atklāšanu nevar konkrēti un reāli apdraudēt attiecīgo personu privāto dzīvi un neaizskaramību. Tikai attiecīgās personas uzvārds sanāksmes dalībnieku sarakstā saistībā ar vienību, ko šīs persona pārstāv, nav šāda apdraudējuma, un attiecīgo personu privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzība nav apdraudēta.

127 Šī pieeja nav pretrunā iepriekš minētajam spriedumam apvienotajās lietās *Österreichischer Rundfunk* u.c., uz ko atsaukusies Komisija. Šajā spriedumā Tiesa uzskatīja, ka datu par indivīda ienākumiem no profesionālās darbības apstrāde, lai darītu tos zināmus trešām personām, ietilpst ECPK 8. panta piemērošanas jomā. Tā atzina, ka, lai gan tikai tas vien, ka darba devējs atceras datus par tā personālam izmaksātajām algām, pats par sevi nav uzskatāms par iejaukšanos privātajā dzīve, tad šo datu paziņošana trešām personām, šajā gadījumā, valsts iestādei varēja apdraudēt ieinteresēto personu privātās dzīves neaizskaramības ievērošanu neatkarīgi no turpmākā paziņotās informācijas izlietojuma, un tai piemīt iejaukšanās raksturs ECPK 8. panta nozīmē (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Österreichischer Rundfunk* u.c., 74. punkts). Tiesa piebilda, ka, pierādot šādu iejaukšanos, nav nozīmes tam, vai paziņotajai informācijai bija delikāts raksturs, vai tam, ka ieinteresētās personas ir cietušas iespējamas neērtības šīs iejaukšanās sakarā. Pietiek, ka darba devējs ir

nodevis trešām personām datus par darba ņēmēja vai pensionēta darba ņēmēja saņemtajiem ienākumiem (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Österreichischer Rundfunk* u.c., 75. punkts).

128 Ir jāatzīmē, ka šīs lietas apstākļi atšķiras no šeit aplūkojamā gadījuma apstākļiem. Faktiski uz konkrēto gadījumu attiecas Regulas Nr. 1049/2001 piemērošana, un tās 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums attiecas tikai uz tādu personas datu satura atklāšanu, kas var apdraudēt personas privāto dzīvi un neaizskaramību. Tomēr, kā tas bija konstatēts iepriekš 119. punktā, visi personas dati pēc savas būtības nav tādi, kas apdraudētu attiecīgās personas privāto dzīvi. Konkrētās lietas apstākļos tikai to, ka tiek publiskota fiziskās personas piedalīšanās, veicot tās profesionālos pienākumus kā kolektīvas vienības pārstāvim, sanāksmē kopā ar Kopienas iestādi pat tad, kad šīs personas izteikto viedokli šajā gadījumā nevar identificēt, nevar uzskatīt par iejaukšanos viņa privātajā dzīvē. Ir jānošķir situācija, kas bija pamatā lietai, kuras rezultātā tapa iepriekš minētais spriedums *Österreichischer Rundfunk* u.c., kurā iemesls bija tas, ka darba devējs bija apkopojis un nodevis valsts iestādei īpašu personas datu salikumu, proti, nodarbināto personu uzvārdus, kas saistīti ar šo personu saņemtajiem ienākumiem.

129 Iepriekš minētajā spriedumā lietā *Lindqvist*, uz kuru atsaucās arī Komisija, Tiesa uzskatīja, ka darbība, kuru veidoja atsauces ievietošana interneta vietnē uz dažādām personām un to identificēšana vai nu pēc viņu uzvārda, vai pēc citiem līdzekļiem, piemēram, pēc viņu telefona numura vai informācijas par darba nosacījumiem un brīvā laika pavadīšanu, bija "personas datu apstrāde pilnībā vai daļēji ar automatizētiem līdzekļiem" Direktīvas 95/46 nozīmē (iepriekš minētais spriedums lietā *Lindquist*, 27. punkts). Šis spriedums šeit izskatāmajā gadījumā nav noteicošs. Faktiski, kā tas bija atgādināts iepriekšējā punktā, uz konkrēto gadījumu attiecas Regula Nr. 1049/2001 un tātad, neskarot jautājumu, vai tā attiecas uz personas datu apstrādi, runa ir par to, ka ir jānosaka, vai attiecīgo datu atklāšana apdraud personas privāto dzīvi un neaizskaramību.

130 Pirmās instances tiesas pieeja nav pretrunā Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrai, saskaņā ar ko privātās dzīves neaizskaramība aptver tiesības indivīdam radīt un veidot attiecības ar sev līdzīgiem un tā var tikt attiecināta arī uz profesionālām vai komerciāla rakstura darbībām (iepriekš minētais spriedums lietā *Niemitz* pret Vāciju, 29. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Amann* pret Šveici, 65. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Rotaru* pret Rumāniju, 43. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Peck* pret Apvienoto Karalisti, 57. punkts).

131 Faktiski, lai gan *a priori* nevar izslēgt, ka privātās dzīves jēdziens attiecas uz atsevišķiem personas profesionālās darbības aspektiem, tas tomēr nenozīmē, ka uz jebkādu profesionālo darbību vispārīgi un noteikti attiecas tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību aizsardzība. Tomēr Pirmās instances tiesa uzskata, ka, pastāvot konkrētās lietas apstākļiem, tikai kolektīvas vienības pārstāvja piedalīšanās sanāksmē ar Kopienas iestādi neietilpst viņa privātās dzīves jomā, tā ka protokola, kurā ir minēta viņā klātesamība sanāksmē, satura atklāšana nav iejaukšanās viņa privātajā dzīvē.

132 Tādējādi attiecīgo uzvārdu publiskošana nenoved pie iejaukšanās to personu, kuras piedalījas sanāksmē, privātajā dzīvē un neapdraud viņu privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību.

133 Līdz ar to Komisija nepamatoti ir uzskatījusi, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzētais izņēmums ir piemērojams šajā gadījumā.

134 Turklāt Komisija neapgalvo, ka šajā gadījumā datu apkopošanas laikā, proti, 1996. gada 11. oktobra sanāksmes laikā tā bija apņēmusies neizpaust dalībnieku uzvārdus vai dalībnieki bija prasījuši sanāksmes laikā, lai Komisija neatklāj viņu

identitāti. Tikai 1999. gadā, kad Komisija prasīja atļaut atklāt viņu identitāti, atsevišķi dalībnieki nevēlējās, lai tiktu atklāts viņu uzvārds.

135 Ņemot vērā, ka ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu paredzētais nosacījums par apdraudējumu attiecīgās personas privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzībai šajā gadījumā nav izpildīts, attiecīgās personas atteikšanās [publiskot savu uzvārdu] nekavē [tā] publiskošanu. Turklāt Komisija pat nav mēģinājusi pierādīt, ka personas, kuras pēc sanāksmes atteicās publiskot savu uzvārdu, būtu pierādījušas, ka viņu privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzība tiktu apdraudēta ar publiskošanu.

136 Tāpat šajā ziņā ir jāatzīmē, ka galu galā Komisija saņēma atteikumu tikai no divām attiecīgajām personām un tā nevarēja sazināties ar pārējām trīs attiecīgajām personām, kuru uzvārdus tā arī nepubliskoja (skat. iepriekš šī sprieduma 35. punktu).

137 Personas, kuras piedalījās šajā sanāksmē, nevarēja uzskatīt, ka uz viedokļiem, kurus tās izteica vienību, kuras tie pārstāvēja, vārdā, attiecās konfidenciāla [datu] apstrāde. Ir jāatgādina, ka šajā gadījumā runa bija par sanāksmi, kas notika procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros. Lai arī sūdzības iesniedzējs varētu šādā procedūrā saskaņā ar Komisijas iekšējiem noteikumiem izvēlēties konfidenciālu [datu] apstrādi, šāda apstrāde nav paredzēta attiecībā uz pārējām personām, kuras ir piedalījušās izmeklēšanās. Turklāt, ņemot vērā, ka Komisija ir atklājusi protokola saturu, lai arī izsvītrojusi atsevišķus uzvārdus, ir skaidrs, ka tā ir uzskatījusi, ka runa nav par informāciju, uz kuru attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumus. Regula Nr. 45/2001 neprasa Komisijai turēt noslēpumā to personu, kuras saistībā ar to funkciju izpildi tai sniedz viedokli vai informāciju, uzvārdus.

138 Runājot par Komisijas argumentu, ka prasītāja nav izpildījusi pienākumu pierādīt Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktā paredzēto datu [nosūtīšanas] nepieciešamību, pietiek atgādināt, ka, kā konstatēts iepriekš 107. un 108. punktā, tad, kad atklāšana piešķir iedarbīgumu Regulas Nr. 1049/2001 2. pantam un neietilpst minētās regulas 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta paredzētajā izņēmumā, prasītājam nav jāpierāda [publiskošanas] vajadzība Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punkta nozīmē. Tādējādi Komisijas argumentu, ka dalībnieku identitātes paziņošana nebūtu ļāvusi gūt papildu skaidrojumus par tās lēmumu izbeigt procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi, nevar pieņemt.

139 No tā izriet, ka Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu, apstrīdētajā lēmumā konstatējot, ka prasītāja nav pierādījusi nedz skaidru un likumīgu mērķi, nedz vajadzību iegūt to piecu personu, kuras piedalījās sanāksmē un kuras pēc šīs sanāksmes iebilda pret viņu identitātes paziņošanu prasītājai, uzvārdus.

140 Vēl ir jāizvērtē Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma izņēmuma piemērošana.

Par izņēmumu, kas attiecas uz pārbaudes, izmeklēšanas un revīzijas mērķu aizsardzību

141 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt pārbaudes izmeklēšanas un revīzijas mērķiem, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

142 Kaut arī prasītāja kļūdas pēc savā prasības pieteikumā min Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktu, tās prasība ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka tā ir izvirzījusi šīs pašas regulas 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu, jo tieši šis ir tas noteikums, pamatojoties uz kuru Komisija pakārtoti argumentēja savu atteikumu piešķirt piekļuvi pilnai protokola [redakcijai]. Katrā ziņā tiesas sēdē prasītāja pamatojās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu.

143 Ir jāatgādina, ka iestādei ir jāizvērtē katrā konkrētajā gadījumā, vai uz dokumentiem, kuru [satura] atklāšana tiek prasīta, patiešām attiecas izņēmumi, kas uzskaitīti regulā par piekļuvi dokumentiem.

144 Šajā gadījumā runa ir par sanāksmes, kas notika procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros, protokolu.

145 Tomēr tikai apstāklis vien, ka attiecīgais dokuments ir saistīts ar procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi un tādējādi attiecas uz izmeklēšanu, nevar pamatot izvirzītā izņēmuma piemērošanu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bavarian Lager*/Komisija, 41. punkts). Faktiski, kā tas bija atgādināts iepriekš, jebkāds izņēmums no tiesībām piekļūt iestāžu dokumentiem, uz kuriem attiecas Regula Nr. 1049/2001, ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri (Pirmās instances tiesas 2000. gada 13. septembra spriedums lietā T-20/99 *Denkavit Nederland*/Komisija, *Recueil*, II-3011. lpp., 45. punkts).

146 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Komisijas izmeklēšanas darbības jau bija pabeigtas apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, proti, 2004. gada 18. martā. Faktiski tā jau bija izbeigusi pārkāpuma procedūru pret Apvienoto Karalisti 1997. gada 10. decembrī.

147 Šajā gadījumā tādējādi ir jāpārbauda, vai uz dokumentu, kas saistīts ar izmeklēšanas darbībām, attiecās izņēmums, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā, kaut arī izmeklēšana bija pabeigta un pārkāpuma procedūra izbeigta jau vairāk nekā pirms sešiem gadiem.

148 Pirmās instances tiesai jau bija iespēja konstatēt, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešais ievilkums, kas paredz "aizsargāt pārbaudes, izmeklēšanu un revīziju", ir piemērojams tikai, ja attiecīgo dokumentu [satura] atklāšana var kaitēt pārbaužu, izmeklēšanas un revīzijas pabeigšanai (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Franchet* un *Byk*/Komisija, 109. punkts).

149 Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka šis izņēmums, kā tas izriet no tā redakcijas, neparedz aizsargāt pašas izmeklēšanas darbības, bet gan šo darbību mērķi, kas, kā tas izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Bavarian Lager*/Komisija (46. punkts), procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros ir likt attiecīgajai dalībvalstij izpildīt Kopienu tiesību prasības. Tomēr šajā gadījumā Komisija jau bija izbeigusi pārkāpuma procedūru pret Apvienoto Karalisti 1997. gada 10. decembrī, jo tā bija grozījusi attiecīgo tiesisko regulējumu un tādējādi bija sasniegts izmeklēšanas darbību mērķis. Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī netika veikta neviena tāda izmeklēšanas darbība, kuras mērķi varētu apdraudēt ar protokola, kurā bija ietverti vienību konkrēti 1996. gada 11. oktobra sanāksmē piedalījušos pārstāvju uzvārdi, satura atklāšanu, un līdz ar to šajā gadījumā nav piemērojams Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma izņēmums.

150 Pamatojot savu atteikumu publiskot pilnu attiecīgā protokola saturu, Komisija vēlreiz norāda, ka, ja to personu, kuras sniegušas informāciju Komisijai, uzvārdus varētu atklāt pret viņu gribu, Komisija varētu zaudēt svarīgus privātus informācijas

avotus, kas varētu kaitēt tās spējai veikt izmeklēšanas par iespējamiem Kopienu tiesību pārkāpumiem.

151 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pārbaudei, ko ir nepieciešams veikt, lai izskatītu pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, ir jābūt konkrētai. Pirmkārt, tikai apstāklis, ka dokuments attiecas uz ar izņēmumu aizsargāto interesi, nav pietiekams, lai pamatotu šī izņēmuma piemērošanu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Denkavit Nederland*/Komisija, 45. punkts). Otrkārt, riskam, ka tiks kaitēts aizsargātajām interesēm, ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam. Līdz ar to izvērtēšana, kas jāveic iestādei, lai piemērotu izņēmumu, ir jāveic konkrēti un jāatspoguļo lēmuma pamatojumā (Pirmās instances tiesas 2000. gada 6. aprīļa spriedums lietā T-188/98 *Kuijer*/Padome, *Recueil*, II-1959. lpp., 38. punkts; 2005. gada 13. aprīļa spriedums lietā T-2/03 *Verein für Konsumenteninformation*/Komisija, Krājums, II-1121. lpp., 69. un 72. punkts, un iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Franchet* un *Byk*/Komisija, 115. punkts).

152 Tādējādi, lai gan ir jāatzīst, ka nepieciešamība saglabāt personu, kuras sniedz Komisijai informāciju par iespējamiem Kopienu tiesību pārkāpumiem, anonimitāti ir likumīgs mērķis, kas var pamatot, ka Komisija nepiešķir pilnu vai pat daļēju piekļuvi noteiktiem dokumentiem, tomēr tik un tā šajā gadījumā Komisija ir abstrakti izteikusi savu viedokli par apdraudējumu, ko attiecīgā [dokumenta satura] ar uzvārdiem atklāšana varētu nodarīt tās izmeklēšanas darbībām, pietiekami juridiski nepierādot, ka šī dokumenta satura atklāšana varētu patiešām un reāli apdraudēt izmeklēšanas aizsardzību. Tādējādi šajā gadījumā nav pierādīts, ka izmeklēšanas darbību mērķis konkrēti un reāli tika apdraudēts ar prasīto datu publiskošanu sešus gadus pēc minēto darbību pabeigšanas.

153 Turklāt, kā tas ir atzīts iepriekš, procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi neparedz konfidenciālu datu apstrādi attiecībā uz personām, kuras ir piedalījušās

izmeklēšanās, izņemot sūdzības iesniedzēju. Šķiet, ka, tā kā Komisija ir atklājusi attiecīgā protokola saturu bez to personu, kuras nav to atļāvušas darīt, uzvārdiem, principā tā pati ir uzskatījusi, ka uz šī dokumenta [satura] publiskošanu neattiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums.

154 Šajā ziņā Komisijas atsauce, kas izdarīta tiesas sēdē, uz Tiesas 1985. gada 7. novembra spriedumu lietā 145/83 *Adams*/Komisija (*Recueil*, 3539. lpp.) par informācijas, uz kuru attiecas dienesta noslēpums, konfidencialitāti nav atbilstoša. Runa bija par ziņotāju, kurš bija denuncējis sava darba devēja pret konkurenci vērstās darbības un kura identitāte Komisijai bija jāpatur noslēpumā. Tomēr šis ziņotājs tai it īpaši bija lūdzis neatklāt viņa identiāti no paša procedūras sākuma. Tomēr šajā gadījumā Komisija nav pierādījusi, ka attiecīgas personas viņu dalības attiecīgajā sanāksmē laikā varēja uzskatīt, ka uz tām attieksies konfidenciāla datu apstrāde vai ka tās bija prasījušas Komisijai neatklāt viņu identitāti. Turklāt, kā tas ir konstatēts iepriekš šī sprieduma 37. punktā, ņemot vērā, ka Komisija bija publiskojusi protokola [saturu], lai arī tajā bija svītroti atsevišķi uzvārdi, ir jākonstatē, ka runa nebija par informāciju, uz kuru attiecās dienesta noslēpums. Visbeidzot ir jāatgādina, ka Komisija nav iesniegusi nevienu argumentu, lai pierādītu, kādā veidā personu, kuras izteikušas savu atteikumu, uzvārdu publiskošana varēja kaitēt iespējamām konkrētā gadījuma attiecīgajām izmeklēšanas darbībām.

155 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka argumenti par pārbaudes un izmeklēšanas mērķu aizsardzību nav pieņemami.

156 Tādējādi nav jāizvērtē iespējamā sevišķā sabiedrības interese, kas pamato attiecīgā dokumenta [satura] publiskošanu.

157 No visa iepriekš minētā izriet, ka uz pilnu 1996. gada 11. oktobra sanāksmes protokola saturu, kurā ietverti visi uzvārdi, neattiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā vai 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā minētie izņēmumi.

158 Tādējādi apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

159 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

160 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta trešajai daļai Pirmās instances tiesa var nolemt, ka personām, kas iestājušās lietā, savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašām. Šajā gadījumā persona, kas iestājusies lietā prasītājas atbalstam, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (trešā palāta)

nospriež:

1) **atcelt Komisijas 2004. gada 18. marta lēmumu par noraidījumu pieteikumam piešķirt piekļuvi 1996. gada 11. oktobra sapulces protokolam, kurā ietverti visi uzvārdi, pilnā apmērā;**

2) **Komisija atlīdzina *The Bavarian Lager Co. Ltd.* tiesāšanās izdevumus;**

3) **Eiropas datu aizsardzības uzraudzītājs (EDAU) sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.**

Jaeger Tiili Czúcz

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 8. novembrī.

Sekretārs Priekšsēdētājs

E. Coulon M. Jaeger